
ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Brandýs nad Labem

ČÍSLO 7 – 8

ČERVENEC A SRPEN 2019

Úvodní slovo P. Josefa Hurta

Letní farní Zpravodaj přináší rozhovor s farníkem Zbyňkem Ludvíkem, který už toho v Brandýse hodně pamatuje. Tyto rozhovory jsou dalším impulsem pro rozvoj komunitní mentality farnosti a vzájemného seznamování. Každý farník má svůj styl, jak udržovat vztahy s ostatními farníky. Někdo odejde hned po závěrečném požehnání, někteří si popovídají před kostelem, někdo se seznámí při brigádě nebo na farní kávě atd. Jiné tempo má introvert a jiné zase extrovert.

Čas prázdnin a dovolených přeje klidnějšímu tempu. Kdo touží po tichu a obnově svého duchovního života, má čas najít místo na duchovní obnovu. Někomu může posloužit četba inspirativního textu, který může přinést občerstvení a nalezení hlubšího vhledu do svých životních scénářů, vztahů atd. Papež František oslovil zajímavě rumunské jezuity s perspektivou trpělivosti dnešní misie. Trpělivost je tuze užitečná v dnešním životním kvapíku, protože jinak můžeme také propadnout různým toxickým otravám naší komunikace.

Dovolené a prázdniny občas připo-

menou některé toxické otravy naší komunikace, a tak nabízím zajímavý obraz čtyř apokalyptických jezdců pro případné zpytování svědomí a prevenci. Americký psycholog John Gottman mluví o čtyřech tzv. apokalyptických jezdcích, o čtyřech druzích chování, které otráví i pro vztahy budoucí. Prvním apokalyptickým jezdcem je kritizování. Je to útočná kritika, která velmi často obsahuje slovíčka jako „nikdy“, „vždycky“ a „pořád“: „Ty mě nikdy neposloucháš!“ „Pořád se jen vymlouváš na to, že máš moc práce!“ Je to kritika, ve které je obsažené odmítnutí, a kritika, jejímž cílem je zranit, nikoliv konstruktivně vyřešit nějaký problém, či vyvolat konstruktivní konflikt. Druhým apokalyptickým jezdcem je pohrdání. Třetím jezdcem apokalypsy je stažení se a uzavření se, nejčastěji během nějakého konfliktu, ale často i během vlastní krize. Posledním apokalyptickým jezdcem je podle Gottmana defenzivnost. Snad vás tyto jezdci minou a kdybyste je potkali, tak ať to dobře dopadne.

Oznámení

Pouť v Zápech

Svatojakubská poutní mše sv. v Zápech bude v sobotu 27.7. od 16.15 hod.

Farní akce

Pravidelné farní akce (dětské mše, výuka náboženství, modlitby matek, biblický klub, manželské exercicie) se během prázdnin nekonají.

Tipy na letní dovolenou

Klášteřínský penzion se nachází v malebné přírodě Lužických hor, v obci Jiřetín pod Jedlovou ve Šluknovském výběžku, v budově kláštera Kongregace Dcer Božské Lásky. Nabízí ubytování o kapacitě 60 lůžek, s možností celodenní domácí stravy, je zde také vyžití pro děti a kaple pro ztišení. V Klášteřínském penzionu jsou vítáni všichni bez rozdílu vyznání a věku – mládež, senioři, rodiny s dětmi, školy v přírodě, školky, turisté a další. Kromě rekreace nabízí penzion také celou škálu různých akcí, jako jsou: duchovní obnovy pro laiky, výtvarné víkendy pro děvčata, víkendová dialogická setkání s náboženskou tematikou apod. Více viz <http://klasternipenzion.cz/>.

Liturgický kalendář

Středa 3. července

Svátek sv. Tomáše

Čtvrtek 4. července

Památka sv. Prokopa

Pátek 5. července

Slavnost sv. Cyrila a Metoděje

Čtvrtek 11. července

Svátek sv. Benedikta

Pondělí 22. července

Svátek sv. Marie Magdalény

Čtvrtek 25. července

Svátek sv. Jakuba

Pátek 26. července

Památka sv. Jáchyma a Anny

Úterý 6. srpna

Svátek Proměnění Páně

Čtvrtek 8. srpna

Památka sv. Dominika

Pátek 9. srpna

Svátek sv. Terezie od Kříže

Sobota 10. srpna

Svátek sv. Vavřince

Čtvrtek 15. srpna

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

Sobota 24. srpna

Svátek sv. Bartoloměje

Středa 28. srpna

Památka sv. Augustina

Rozhovor se Zbyňkem Ludvíkem (Gordonem)

Patříš k farníkom, ktorí v laviciach brandýskeho kostola už nejaký ten rok sedávajú. Od kedy sa cítiš byť brandýskym farníkom?

Pocházím z křesťanské rodiny z ne-dalekých Košátek. Do Staré Boleslavi na poutní mše jsme s rodiči a sourozenci jez-dili už jako děti. V polovině osmdesátých let minulého století jsem začal v Bran-dýse pracovat a v roce 1988, po dvou le-tech strávených v Čelákovcích, i s rodi-nou bydlet. Když byly moje děti malé, navštěvovali jsme nejdříve více starobo-leslavské kostely. Během několika málo let se nám ale začalo více líbit v rodícím se společenství křesťanů v brandýském kostele.

Komunisti vstúpili do Tvojej životnej cesty hneď na jej začiatku a pozmenili ju. Nikdy som Ťa však nepočula ľutovať sa, alebo sťažovať. Ako sa spätne pozeráš na to, že si pre vieru nemohol študovať? Dostal si od Pana niečo za to, čo Ťi súdruhovia v živote vzali?

Někteří věřící známí mých rodičů byli pro své statečné křesťanské postoje za komunistického režimu i ve vězení. Ne-připadaly mi proto různé ústrky a zákazy vůči naší rodině nikterak zvláštní, vyrůs-tal jsem s nimi od dětství. Daleko více mne překvapilo, když jsme po převratu s kamarády přišli k rakouským hranicím a díky čerstvě odstraněným plotům mohli udělat krok do svobodného světa a ni-kdo po nás nevystřelil. Vzdělání jsem si dle možností postupně doplnil, archeo-log už ze mě nebude, tak jsem alespoň jednou z mých profesí starožitníkem. Jak říkával jeden kamarád, když dostal špat-

nou známku ve škole: „Pán Bůh dal, Pán Bůh vzal. Budiž jméno Páně pochváleno.“

Si muž mnohých povolání. Bolo tvoje mnohé profesie len prostriedkom k užíve-niu seba a neskôr rodiny, alebo ťa niektoré (alebo všetky) z tvojich zamestnaní tešilo a videl si v ňom svoje poslanie?

U mých mnohých, a často velmi od-lišných zaměstnání, platí jistě obě vari-anty. Vždycky jsem se je ale snažil dělat nejlépe, jak jsem dovedl. Mnohému jsem se při tom naučil a myslím, že mne každá další změna posunula vpřed pracovní i lidsky.

Velkú časť svojho času a síl si venoval svojim deťom, dnes si nadšený dedeček. Čo pre teba otcovstvo (a „dedečkovstvo“) znamená?

Děti a vnoučata vnímám jako jedno z největších požehnání mého života, a že jich mám „požehnané“. Nepřestá-vám žasnout a děkovat Pánu, že přes těžké období, kterým si musely děti pro-jít po odchodu mé bývalé ženy z naší ro-diny, všechny zůstaly věrný Bohu a zá-sadám, které jsme se jim snažili předá-vat. S vnoučaty si to prostě užívám, je-jich úvahy a představy mne vždy znovu dokážou rozesmát. Jednou mě nejstarší vnučka Agátka potěšila otázkou: „Dědo, tobě je kolik, tak devatenáct?“ „Ne, Agátko, to už o dost víc,“ usmál jsem se. „Tak osmdesát?“ To už jsem se smál na-plno...

To, čo k Tebe neodmysliteľne patrí, je Tvoja básnická tvorba. Kedy si potrebu písať v sebe našiel? Je poézia koníčkcom, alebo je to niečo viac?

Určitá zvláštní vnímavost a schop-

nost jejího vyjádření byla mou součástí odmalička, proto tento dar cítím jako něco neodbytného, co ve mně žije vlastním životem, a já jsem prostředníkem či nástrojem k jejímu neodbytnému vyjádření. Jako dítě jsem začal psát krátké pohádky, básničky, později povídky. Poezie převládla asi kolem mého dvacátého roku. Před revolucí jsem mohl a stihl publikovat jen v několika samizdatových sbornících české poezie. Knižky mi začaly vycházet až po převratu, letos na podzim by měla přibýt další. Poezie je mojí radostí, bolestí i písní.

Organizuješ vo farnosti športové turnaje. Svoje deti si tiež viedol k športovaniu. Patrí šport k životu kresťana?

Heslo „Ve zdravém těle zdravý duch“, myslím, opravdu platí. Navíc, sport je skvělá příležitost, kdy rychle padají mezilidské bariéry. I tady je místo pro nenucenou evangelizaci, pokud ovšem člověk hraje vždy fér a nenadává jako já, když se mu hra nedaří.

Máš rád putovanie prírodou, rád zdolávaš vrcholky hor. Vystúpiť na horu je silný symbol. Ako to vnímaš Ty?

Naše rodina je tak trochu i dynastie skautů, táta po válce, já s bráchou kolem roku šedesát osm, moje děti po převratu. Proto časté výlety do přírody jsou pro mě a mé blízké něčím naprosto přirozeným,

vlastně jakousi nutnou „koupelí“ ducha i těla. Reinhold Messner řekl: „Chtěl jsem vylézt tak vysoko, abych dohlédl až na dno svého já“. Podobně to mám s horami i já, je to moje vášeň, i když s „trochu“ nižšími vrcholy než u Messnera. Mám rád měnící se krajinu, šumící lesy, třpytící se vodu, spánek pod širým nebem. Vše se to Pánu opravdu povedlo, jen komáry rád nemám, ti byli asi stvořeni omylem až po sedmidenní, zřejmě další pondělí.

Vždy veľmi pekne hovoríš o každom kňazovi, ktorého si v živote stretol, aj keď dnes je skôr v móde kritika. Máš nejakú radu, ako vnímať ľudí, ktorí tvoria spoločenstvo cirkve s porozumením a vidieť v nich prednosť to dobré?

Myslím, že je vždy třeba vidět člověka, člověka jako jsme my sami, slabého a chybnějšího. Ježíš nás učí, že my všichni jsme rodina, bratři a sestry. Pokud máme tyto přirozené vztahy z naší rodiny správně nastavené, můžeme odsoudit špatné činy, ale nemůžeme předem zatracovat člověka. Dnešní doba od nás nevyžaduje oběti jako v době minulých totalit či v některých zemích současného světa, kde příslušnost k Ježíšovu lidu může znamenat i ohrožení nebo ztrátu pozemského života. On řekl: „Milosrdenství chci a ne obět.“ Jsou to jeho slova pro dnešní dobu.

Katarina Holcová

Rozhovor s otcem Josefem pro boleslavský zpravodaj

Milý otče Josefe, odkud pocházíte? Trochu se nám představte.

Pocházím z Brna, je mi padesát. Do semináře jsem šel hned po střední škole, v r. 1984. Po r. 89 se otevřely kláštery a je-

likož mě hodně oslovovali jezuité, vstoupil jsem v létě r. 1990 do noviciátu na Hostýnu. Tam jsem se pořádně setkal s prvním poutním místem. S dalším jsem se potkal jako kaplan na Velehradě a po-

tom v severočeském Bohosudově. Po deseti letech jsem odešel od jezuitů, protože časté všeobecné střídání působení jezuitů nebylo pro mě. Pokud řeholníci mají svěřenou farnost, je to často napětí mezi jejich charizmatem a potřebami farnosti. U řeholníků je to jasné, ale já začínal jako diecézní bohoslovec a cítil jsem větší potřebu stability. Postupně jsem si uvědomoval, jak je důležité, aby farář byl na místě dostatečnou dobu. Max Kašparů má teorii, že by to mělo být asi 15 let a po padesátce už moc farářem „nehýbat“. Díky jezuitům jsem tak dostal do výbavy zkušenosti spojení farní pastorace a misijního resp. evangelizačního elánu a odvahy oslovit i lidi, kteří do kostela nechodí.

Jak jste, o. Josefe dospěl až ke svému povolání?

Na střední škole jsem začal uvažovat o kněžství. Ve farnosti, kde jsem vyrůstal, jsem potkal výborné kněze. Zvláště mě oslovil P. Hünterhelz svou vlídností a velkorysostí. Později jsem zjistil, že byl tajným biskupem. Občas se mluví o tom, že by kněží měli přijímat svěcení až okolo třicítky. Jezuitům to většinou dobře vychází, protože už občas mají za sebou nějakou vysokou školu a formace trvá dosti dlouho. Do řádu jsem vstoupil po 3. ročníku semináře a dvou letech vojny. K tomu přičtete dva roky noviciátu, rok praxe u sv. Ignáce na Karlově náměstí, tři roky teologie ve Varšavě a dohromady je to pěkných pár let. Svěcení jsem přijal skoro ve 33 letech 4. ledna 1997 v Českém Těšíně.

Prošel jste několika místy i diecézemi. Mohl byste nám je představit, čím Vás obohatily?

Posledních 16 let jsem působil v severočeských Sudetech (1 rok Bohosudov, 2 roky Duchcov, 9 let Most, 1 rok Ústí nad Labem jako studentský kaplan, 4 roky v Kryrech) a učil se vážit si každého člověka, který přichází na bohoslužbu anebo má zájem o víru, o spiritualitu. Takže jsem se učil být farářem ve velkém i malém městě, a také na venkově. Praha mi není tak vzdálená, protože jsem v roce 1992 a 1993 působil jako bohoslovec, jezuita u sv. Ignáce a často jsem se vracel ke sv. Ignáci i během studií ve Varšavě. Tam jsem zase víc poznal polskou zbožnost a zároveň jejich schopnost přinášet nové věci do života církve a adaptovat na své poměry. Dodnes rád čtu polské publicisty a je to někdy hodně zajímavé srovnání s českými publicisty. Mám na mysli zejména oblast života církve a společnosti a zprávy ze zahraničí. A protože pocházím z Brna a mám tam hodně spolužáků, tak mě to také hodně ovlivňuje. Spolužák Petr Nešpor např. rozpořkoval v ČR projekt Noc kostelů, kterému hodně fandím. Jako kněz jsem působil na Moravě jen velmi krátce, v Českém Těšíně a na Velehradě.

Jak se stalo, že jste nastoupil do naší arcidiecéze?

Když jsem odcházel z řádu Tovaryšstva Ježíšova, nabídl jsem své služby litoměřické diecézi, protože jsem doufal, že se podaří rozvinout spolupráci diecéze s jezuitou v oblasti misijní pastorace. To se Bohu žel nestalo, a tak jsem začal přemýšlet po 15 letech služby o návratu do brněnské diecéze, abych byl také blíže stárnoucím rodičům. Brněnský pan biskup mi ale řekl, že má hodně kněží, že nepotřebuje moji službu, a tak jsem se

začal ohlížet po diecézi, kde bych mohl být víc užitečný. Přidaly se k tomu zdravotní problémy a potřeba být blíže lékařské péči a též nějak blíže Brnu. Zároveň se sešlo také moje vypomáhání panu faráři v Čestlicích, který byl na operaci, a tak jsem postupně dospěl k tomu, že bych poprosil pražského arcibiskupa Dominika Duku o přijetí do pražské diecéze. A tak jsem tu.

Prožil jste mezi již mezi farníky první dny – oslovilo Vás něco, a co plánujete do budoucna?

Na plány je hodně brzo. Už teď ale vím, že P. Jan měl hodně vysoké tempo a že já budu mít o něco menší tempo. Rád bych se seznámil s farníky a jejich rodinami a pokračoval v tom, co bylo započato přede mnou. Jsem příznivcem internetu a sociálních sítí, a tak mě mile potěšilo, že se dobře rozvíjí komunikace na facebooku s farníky. A jak to už dnešní doba nabízí, tak mi už někteří farníci říkali, že si mě „vygooglili“. Mile mě také překvapila tradice tykání kněze s farníky a rád bych v ní také pokračoval. Takže s některými farníky si už tykáme.

Jaké máte zájmy a koníčky, případně čím byste se zabýval kdyby... Co nejraději

čtete?

Na dovolené jsem si vozil Cuelhovy knihy a poslední dobou mě hodně oslovil kriminální příběh sestry Fidelmy, vydávaný ve Vyšehradu. Mezi zájmy určitě patří četba knih, a historie. Dříve tam bylo víc místa pro aktivní sport, teď jsem spíše pasivním divákem. Jelikož jsem z Brna, tak hodně fandím Kometě a Zbrojovce.

Jaké lidské vlastnosti si ceníte nejvíc?

Pravdomluvnosti a skromnosti.

Máte nějaký svůj osobní vzor?

Hodně mě inspiruje sv. Ignác a někteří jeho následovníci, např. novinář P. Kajpr a P. Kolakovič, také novinář a sociolog. V devadesátých letech jsem se také setkal s hnutím Za lepší svět, které založil jezuita P. Lombardi se snahou uvádět 2. vatikánský koncil do praxe. Tam čerpám také hodně inspirace. Z diecézních kněží mě hodně zaujal styl A. Mandla a dalších poválečných osobností, kteří byli hodně tvořiví a aktivní při obnově církve. Těch osobností je určitě hodně. Z těch žijících mě hodně inspirují Tomáš Halík a Anselm Grün svým propojováním víry a psychologie atd. A hodně vzpomínám na faráře, které jsem potkával jako bohoslovec.

Ročenka katolické akce 1937

Svémyslický kostel dostal letos od štědrého dobrodince krásný, zlatý, bohatě zdobený kalich, jehož poprvé bylo užito při nejsvětější oběti v den poutní slavnosti na sv. Prokopa. Zaplat' Pán Bůh za to!

Hřbitov v Zelenči, na který se již dvě léta pohřbívá, byl před posvěcením ozdoben obrovským, krásným křížem, jež daroval starosta obce Zelenče p. Jonáš.

Koncem letošního září byl doplněn vkusným tělem Kristovým umělecky namalovaným na silném zinkovém plechu. Posvěcení bylo vykonáno v neděli 27. září.

V Dřevčicích dal letos p. statkář a starosta J. Hadrbolec opravit kříž na návsi, u něhož se konají modlitby v prosebných dnech a mil. pí starostová darovala dřevčickému kostelu koberec k postranním oltářům. Pán Bůh zaplat!

Okénko papeže Františka

Papež promluvil k jezuitům v Rumunsku. První otázka se týkala postoje, jaký je třeba přijmout vůči kritikám adresovaným církevní instituci. Papež zmínil v této souvislosti dvě postavy prvních jezuitů ze 16. století: sv. Petra Fabera (1506-1547) a sv. Petra Kanisia (1521-1597) a na otázku odpověděl:

Je zapotřebí trpělivosti, *hypomone**, to znamená brát na sebe životní události i okolnosti. Je třeba na sebe brát tíhu i napětí, které přináší život. K tomu je zapotřebí *parrhésie†* a odvahy. Nicméně jsou doby, ve kterých nelze postupovat příliš kupředu, a je nutná trpělivost a laskavost. Tak si počínal Petr Faber, muž dialogu a naslouchání, sblížování a společné cesty. Dnešní doba je vhodná spíše pro Fabera než Kanisia, který byl mu-

žem disputace. V čase kritik a napětí je třeba počínat si jako Faber, který spolupracoval s anděly, žádal svého anděla, aby promluvil s anděly těch druhých a udělal to, co nemůžeme dělat my. Je třeba blízkost, tichá blízkost. Nejprve je třeba být nablízku Pánu modlitbou, časem stráveným před svatostánkem. A potom blízkost Božímu lidu v každodenním životě prokazováním lásky a hojením ran. Chápu církve jako polní nemocnici. Církve je velice zraněna, dnes také svými vnitřními tenzemi. Je zapotřebí mírnosti. A k mírnosti je zapotřebí hodně odvahy! Je třeba umírněnosti. Tato doba není dobou přesvědčování a diskutování. Pokud má někdo upřímnou pochybnost, je možné zapříst dialog a vysvětlovat, avšak neodpovídat na útoky.

Katarina Holcová: Po škole u svojich detí

České pohraničie niekde na severe. Kostolík vo vyludnenej pohraničnej dedine.

Prvý pohľad padol na otlčenú omietku. Na dverách rozpraskaná farba a zhrdzavená tabuľka: Pamiatka chránená štátom. Polozarastená cestička akoby viedla niekam, kde už dávno nikto neprichádza. Za dverami pár starých lavíc, kus prešliapaného koberca, vlhká stena, soška Madony a skromný kríž. Na obetnom stole obrus, ktorý čiasu staručká ruka už nevládala vyžehliť do hladka.

Do lavíc sťažka dosadajú starenky, niekde sa pridajú starší manželia a len občas niekto mladší. Možno príde aj organista a jeden osamelý miništrant. Vchádzate a hneď sa vám niekto prihovorí. Prinesie spevník. Podá vankúšik, aby vám v premrznutých múroch nebola zima. Niekto má radosť z toho, že sme medzi nich prišli.

Vstupuje kňaz. Vytrvalý pútnik medzi takými to kostolíkmi. Prišiel obetavo poslúžiť piatim babkám a nám náhodným pútnikom.

* Ctnost trpělivosti se v mnohém podobá vyrovnanosti. Vyrovnaný člověk je vždycky zároveň trpělivý. A přesto znamená trpělivost ještě něco jiného. „Trpělivost“ se řecky řekne „hypomone“. To vlastně znamená: zůstat vespod, něco nést, snést, vydržet, odolat. Trpělivost je jako sloup, který podpírá život.

† Hlásání je oduševněno vírou, která vyvolává u misionáře nadšení a horlivost. Jak již bylo řečeno, označují Skutky apoštolů tento postoj slovem „parrhésia“, to znamená: mluvit otevřeně a s odvahou.

Organista sa mylí pri úvodnom speve. Kázeň je trochu neusporiadaná. To, prečo sme sem prišli, je o to viac obnažené. Veď Božie slovo je rovnaké tu ako v katedrálach a tajomstvo Kristovej obety bolo svetu zjavené aj vtedy dávno len pred pár svedkami a niekde na konci známeho sveta. Celý zmysel svätej omše tu jedinečne chráni tých päť starých babiek a jeden kňaz s posilou nekonečnej moci: s bielou hostiou premenenou na Kristovo telo.

Vo veľkých mestách často blúdime od kostola ku kostolu. V tom je zima a v tom zase nestojí za veľa chrámový zbor. A v tamtom je zlý kazateľ. V utorok som mohla byť na výbornej teologickej prednáške a v sobotu na krásnom koncerte. Tak si chcem podobne užiť aj v nedeľu.

Pre tieto tetušky je to, čo sa tu deje, vrcholom ich týždňa. Jednoznačne vedia, že tu je to slnko, bez ktorého sa nedá žiť, ktoré prináša teplo, svetlo, život. Zopínajú ruky k modlitbe, aby posvätili tento kraj. Kraj tak vyprahnutý, že ich

modlitba je akoby snahou vypestovať na púšti kvety. Snaha nepochopená svetom za kostolnými múrmi, akoby idúca proti toku času. Preto majú skutočnú radosť, že sa tu modlíte s nimi.

V tej prostote sa zrazu sama vidím celá otlčená, nedokonalá, akoby vyzlečená donaha zo všetkých dômyselných zariadení na zakrývanie vlastných nedostatkov. Nedostatkov, ktoré sa v honosnosti veľkých kostolov akoby ľahšie schovávajú. V tej odovzdanej nahote sa zrazu cítim byť milovaná ako nikdy predtým. Na púšti vytryskol prameň živej vody. Bude tu dovedy, kým tu bude ten otlčený kostolík, starý kňaz a tieto babky.

Odchádzame. Ľudia sa nám prihovávajú. Je to ako pohladenie.

Naša trojročná dcéra sa nás pýta: „Prečo tu neboli deti?“

Ťažká otázka. Nieкто ich vytrhol z koňa. Tu z tohto sveta v otlčenom kostolíku. Večer sa pomodlíme, aby sa sem vrátili. A my tiež.

Pokračování přístě...

Pravidelný pořad bohoslužeb

Brandýs n. L., kostel Obrácení sv. Pavla	Út, St 18.00, Čt 9.00, Pá 18.00, Ne 8.30
Lázně Toušeň, kostel sv. Floriána	Ne 10.30
Svěmyslice, kostel sv. Prokopa	Ne 14.30
Zápy, kostel sv. Jakuba	1. sobota v měsíci 16.15
Mratín, kostel sv. Michala	mše nejsou
Sluhy, kostel sv. Vojtěcha	3. sobota v měsíci 16.15

Bohoslužby v okolních farnostech

St. Boleslav, sv. Václava	Po, St, So 9.00, Út, Pá 18.00, Ne 9.00, 18.00
Čelákovice, Nanebevzetí P. Marie	St, Pá 17:30, Ne 9.30
Mochov, sv. Bartoloměje	Ne 8.00
Nehvizdy, sv. Václava	Ne 11.00
Chvaly, sv. Ludmily	Čt, Pá 18.30, So 8.30, 18:30, Ne 8.30
